

## Az elveszett kulcs

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy kislány, akit Marikának hívtak. Ez a kislány Kőszegen élt édesapjával, aki polgármester volt. Marika egyszer egy kutyust talált az utcán, megtetszett neki, és hazavitte. Nagyon összebarátkoztak, három héten keresztül mindig együtt voltak. Egy napon a kutyus elszaladt. Marika utána futott. Követte sikátorokon, kapualjakon keresztül, míg a kutyus be nem ugrott egy ajtón. Marika ment utána. Hosszú lépcsőkön lefelé és sötét pincéken mentek végig. Egyszer Marika egy kis pinceszobába ért. A szoba tele volt polcokkal, telis-tele aranyos-gyémántos iránytűkkel és napórákkal. A szoba sarkában egy ütött-kopott fotelben egy bácsika ült. Kerek szemüveget, hosszú kabátot és cilindert viselt. Éppen újságot olvasott egy kis lámpa fényénél. Lábánál ott feküdt a kutyus.

– Éppen ezt a kutyát keresem, én találtam az utcán három hete! – szólta Marika a bácsihoz.

– És hálás is vagyok neked, hogy gondját viselted! De ez az én kutyám, éppen három hete ment el világot látni. De hogy ne érezd magad rosszul, ezért választhatsz egyet az iránytűim közül. Egy aranyozottat vagy gyémántosat szeretnél? Amit csak akarsz, a tiéd.

Marika sokáig nézegette az iránytűket és napórákat. Egyik szebb volt, mint a másik. Végül egy sarokban megpillantott egy kopott, picike iránytűt, ami napóra is volt. Rögtön mutatta, hogy ő azt szeretné. A bácsika először nem akarta odaadni, szebbnél szebbeket mutogatott helyette, de Marika a kicsi kopott iránytűt akarta. Végül a bácsi beleegyezett.

– Tudd meg, hogy nem akármilyen iránytű ez, hanem egy varázsiránytű! Nem az égtájakat mutatja, hanem amit legjobban szeretnél megtalálni. Mivel ilyen szerény kislány vagy, és szépen gondját viselted a kutyámnak, a tiéd lehet. Nem adnám ám oda akármelyiknek!

Marika megköszönte, és elindult kifelé. Amikor kiért az utcára, nagy sürgés-forgás volt. Az egész város zajongott. Egy siető néni véletlenül meglökte a könyökével.

– Mit állsz itt tétlenül, te kislány, amikor mindenki sűrög-forog? Holnap jön a császár, és addig fel kell készítenünk a várost a fogadására!

Marika hazaszaladt. Édesapját a legpuhább fotelben búslakodva találta.

– Hát te miért búslakodsz, édesapám?

– Jaj, édes lányom, ne is kérdezd! Holnap jön a császár, és nem tudjuk beengedni a város főkapuján, mert elveszett a város kulcsa. Nem engedhetjük be a császárt egy mellékkapun szégyenszemre! Ezzel még meg is sértenénk. Ki tudja, talán még börtönbe is zárat.

Marika gondolkodóba esett. Egyszer csak eszébe jutott a varázsiránytű.

– Egyet se félj, édesapám, majd én megoldom!

Kiment az utcára, és az iránytűre nézett. A Tábornokház felé mutatott. Elindult a ház ajtaja felé, de egy zord őr útját állta.

– Egy lépést se tovább! Semmi keresnivalód itt!

Marika megvárta hát az estét. Akkor aztán bemászott a Tábornokház ablakán. Az iránytűt követve hosszú lépcsőkön és kanyargós folyosókon vándorolt, amíg egy kis szobában az iránytű gyorsan forogni kezdett. Ott egy asztalon talált egy Viktória típusú babát, egy keréklakatos pisztolyt, két díszes ládát, egy szablyát, egy tintatartót és egy szép lószerszámot, ezek között pedig egy kislány szobrával díszített vázát, amiből egy kulcs vége kandikált ki.

– Megvan! – kiáltotta Marika. Felkapta a kulcsot, és hazafelé indult. Volt nagy öröm, amikor átadta az apjának! A császár látogatása nagyon jól sikerült, a polgármester még egy fényes kitüntetést is kapott a szervezésért. Marika pedig odaadta az iránytűt a múzeumnak.

**Vége**